

mégis szükségessé teszik a kockázatvállalást, az „esély” várását, hogy az én — bármennyire is töredezett, elszigetelt, meggyötört — ne legyen megtagadva. Ez nem kényelmes befejezés, mert a nyugtalanság, mely kezdetektől fogva áthatja a vers menetét, végül nem oldódik föl. De ez is része a jelentésnek. Egy másik vers, a „Béke magammal” végkövetkeztetése: „... kell hozzá valamiféle elintéződés, / hogy megértsük: soha semmi sem intéződik el”.

Pár szót a madarokról, melyek oly gyakran megjelennek ezekben a versekben. Tandori valóban kilenc veréssel lakik együtt. Így kell fogalmazni, mert — mint a versekből világosan kitűnik — a madarak nem háziállatok: lakótársai budapesti lakásában (lásd „Más körök”). Ők az *Ugyanaz a város* és a *Részlet a Négy Madár Blues-ból* „benti madarai”. Mind személyek és személyiségek, mindegyiküknek megvan a maga sajátos kapcsolata a költővel. Tandori 1983-ban róluk jelentette meg *Sár és vér és játék* című 800 oldalas könyvét.

* * *

Az itt megjelenő versek kiválasztása Tandorival konzultálva történt és időrendi sorban mutatjuk be őket. Hálával tartozom Kőrösy Máriának, aki mindig türelmes és gondos prizma volt a magyar szövegek és az én végső változataim között; a Nemzetközi Ösztöndíjak Tanácsának, az Egyesült Államok Információs Ügynöksége külföldi ösztöndíjhivatalának és a magyar Művelődési Minisztériumnak, a Fulbright Kutatási Díjért, ami lehetővé tette, hogy fél évet töltsék Magyarországon 1984-ben; az ekkor engem vendégül látó magyar PEN Club főtítkárnak és munkatársainak; a Colgate Egyetem Humán Fakultása fejlesztési alapjának; és Tandori Dezsőnek, barátságáért és nagylelkűségéért, hogy elbeszélgetett velem verseiről.

(SELMECI GYÖNGYI fordítása)

Napjelenlörög

18 1982